

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 1 kwietnia 2021r. powódka (...) spółka jawna wniosła przeciwko pozwanemu K. W. o zapłatę kwoty 14523,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie kosztów procesu, tytułem zapłaty za sprzedaż kas fiskalnych i akcesoriów.

Nakazem zapłaty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa, zaskarżając nakaz w całości i wskazując, że prowadził ustalenia w sprawie spłaty zadłużenia, spłacił je, a powstało ono w wyniku pandemii.

Pismem z dnia 27.12.2021r. powód wobec spłaty wierzycelności przez pozwanego po złożeniu pozwu, cofnął powództwo o roszczenie główne i wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 3.02.2021r. do dnia 6.06.2021r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) spółka jawna zawarła z pozwanym K. W. w grudniu 2020r. umowę sprzedaży kas fiskalnych i akcesoriów. W związku z tym powód wystawił faktury Vat na łączną kwotę 14523,84 zł:

- FV (...) – na kwotę 28858 zł,
- FV (...) – na kwotę 3316,08 zł
- FV (...) – na kwotę 5948,28 zł
- FV (...) – na kwotę 1323,48 zł
- FV (...) – na kwotę 1050,42 zł.

Najpóźniejszy termin zapłaty ww. faktur przypadał na 2 luty 2021r.

Powód pismem z 9 marca 2021r. wezwał pozwanego do zapłaty. Pozwany nie spłacił w terminie zobowiązania.

Bezsporne.

Pozwany rozpoczął spłatę zobowiązań dokonując wpłat:

- w kwocie 2500 zł w dniu 7 maja 2021r. na poczet (...)/ (...),
- w kwocie 1500 zł w dniu 10 maja 2021r.,
- w kwocie 5000 zł w dniu 12 maja 2021r. na poczet (...)/ (...),
- w kwocie 1300 zł w dniu 28 maja 2021r. na poczet (...)/ (...),
- w kwocie 1050,42 zł w dniu 28 czerwca 2021r. na poczet FV (...),
- w kwocie 1172,62 zł w dniu 29 czerwca 2021r. na poczet FV (...),

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód dochodził wynagrodzenia wynikającego z łączącej strony umowy sprzedaży towarów. Zgodnie z treścią art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W sprawie niesporne było zawarcie umowy, wartość wierzytelności powoda, zwłoka w zapłacie. Spór dotyczył ustaleń między stronami co do spłaty zobowiązania.

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar dowodu spoczywa na osobie, która wywodzi z faktu korzystne dla siebie skutki prawne. W tym kontekście powód zobowiązany był do wykazania istnienia umowy, jej treści, wysokości zobowiązania, co została uczynione, a przede wszystkim nie było kwestionowane przez pozwanego. Pozwany zaś był zobowiązany do wykazania podnoszonych zarzutów, tj. umowy dotyczącej spłaty zadłużenia, jej treści i spłaty zobowiązania. W tym zakresie pozwany wykazał, że spłacił zobowiązanie wynikające z cen sprzedaży. Potwierdził to powód cofając w tym zakresie żądanie pozwu. Jednocześnie z przedłożonych przez pozwanego dowodów zapłaty wynikało, że pierwsze przelewy miały miejsce dopiero w maju 2021r. Tymczasem najpóźniej wymagalna wierzytelności powoda (z FV (...)) miała być płatna do 2 lutego 2021r. Tym samym pozwany zaczął spłacać zobowiązanie w częściach dopiero po 3 miesiącach wymagalności zobowiązania. Co więcej powód złożył pozew o zapłatę 1 kwietnia 2021r., a więc przed zapłatą jakiegokolwiek części zadłużenia przez pozwanego. Tym samym spłata zobowiązania pozwanego miała miejsce również po wniesieniu pozwu i wydaniu nakazu zapłaty.

Pozwany nie wykazał zaś w żaden sposób, aby zawarł z powodem umowę zmieniającą terminu płatności. Jego lakonicznie twierdzenia zawarte w sprzeciwie, nie zostały poparte żadnymi dowodami. Nie sposób bowiem uznać, że wiadomość mailowo pozwanego z dnia 12 maja 2021r., w której wskazuje, iż ustalił z J. Ż. przelew „w tym tygodniu”, a „reszta do końca miesiąca”, może stanowić dowód zawarcia umowy na odmiennym terminu zapłaty niż wynikający z FV. Po pierwsze treść maila stanowiła wyłącznie oświadczenie pozwanego odnośnie bliżej nieokreślonych ustaleń. Pozwany wskazywał tam bowiem, że o takich terminach zapłaty napisał powodowi maila i mówił osobiście. Nie wynikało z tego w żaden sposób, że powód istotnie zgodził się z takimi ustaleniami i zmienił terminu płatności wynikające z faktur. Po drugie nie jest znana treść ewentualnej umowy w zakresie spłaty, np. które należności, z jakich faktur, w jakim terminie mają być płatne. Po trzecie pozwany i tak nie spłacił swojego zobowiązania w terminie wynikającym z tej wiadomości, gdyż ostatnie dwie wpłaty miały miejsce pod koniec czerwca, a nie do końca maja. Tym samym nawet przy ewentualnym istnieniu umowy co do spłaty, pozwany jej nie dochował. Po czwarte wreszcie pozwany poza enigmatyczną i lakoniczną wiadomości mailową z 1 maja 2021r., nie złożył jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego zmianę terminów płatności, czy też innych wiążących obie strony ustalenia w zakresie spłaty zobowiązania. Nadto pozwany nie stawiał się na rozprawę, przez co ostatecznie zrezygnował z formułowania dalszych twierdzeń.

Mając to na uwadze, należało uznać, że pozwany co prawda spłacił swoje zobowiązanie, jednakże po wniesieniu pozwu i po terminie wymagalności każdej z faktur. Słusznie więc powód cofnął żądanie w tym zakresie wnosząc o zasądzenie należnych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Podstawę prawną orzeczenia w tym zakresie był art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 684), zgodnie z którym w transakcjach handlowych- z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Faktury, które zostały wystawione, określały termin zapłaty.

Istotnie również powód miał rację, że okres za jaki domaga się odsetek jest korzystny dla pozwanego gdyż przypadał od 3 lutego 2021r., tymczasem najdawniej wymagalna wierzytelności przypadała już na 30 grudnia 2020 r. Nadto

również określona przez powoda data końcowa 6 maja 2021r. przypadła jeszcze przed spłatą jakiegokolwiek części zobowiązania, powód miał zaś prawo domagać się odsetek aż do dnia całkowitej spłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajdowało podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 100 kpc, przy uwzględnieniu całości poniesionych przez powoda kosztów, a cofnięcie powództwa nastąpiło wyłącznie na skutek wykonania zobowiązania już po wniesieniu pozwu. Nie sposób w takiej sytuacji uznać powoda za przegrywającego sprawę, gdyż wniesienie pozwu było celowe do odzyskania słusznej należności. Na koszty składała się kwota: 750 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 3600 zł tytułem wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)